

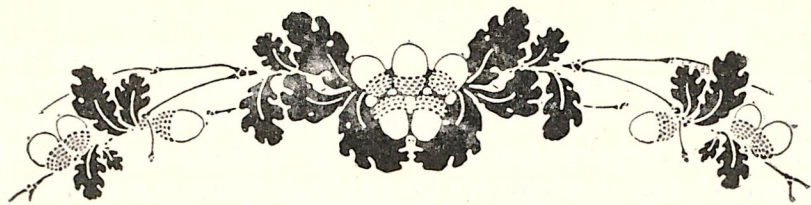
Дълго летѣли птицитѣ безъ почивка и най-послѣ,
капнали отъ умора, се спуснали къмъ брѣга на Африка.

— Киви! киви! — изведнажъ чула майката-сипка
гласа на своето слабо пиленце.

Гледа и не вѣрва очитѣ си.

— Какъ попадна тука? — запитала го тя очудно.

— Кацнахъ на гърба на голѣмия щъркелъ, и той
ме прѣнесе.

Въ гората.

Какъ приятно е въ гората,
Тамъ подъ сѣнкитѣ дебели!
Какъ е леко на душата
При цвѣтята напѣстрѣли!

Ей рѣчицата пѣнлива
Лѣй водитѣ си студени;
Тукъ се спуща, тамъ извива
Край полянкитѣ зелени.

Гледашъ горѣ — нависоко
Буки върхове дигнали,
Джбове пѣкъ нашироко
Китни клони сж простнали.

Въ клони птички гласовити
Кръшни пѣсни сж запѣли;
Гледашъ долу — изъ трѣвитѣ
Бубулечки запълзѣли. . . .

Какъ приятно е въ гората,
Тамъ подъ сѣнкитѣ дебели!
Какъ е леко на душата
При цвѣтята напѣстрѣли!

Д. П. Стефановъ.